

Szerencsés Károly: Károsabb a romlottságnál

2016 április 19. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

1

Átlag: 1 (1 szavazat)

Mérték

Jean-Claude Juncker szavait olvasom: „Sokkal szívesebben vagyok naiv, mint ellenséges másokkal szemben.”

Korunk legfélelmetesebb sorsfordulója kapcsán mondta ezt, az új népvándorlás apropóján, a terrorizmus elharapózásának idején, a sokszín?, keresztény nemzetekb?l álló Európa történelmi végóráján. Meglehet, ez a végóra száz vagy több száz évig is eltart, de már tart. Ha Juncker egészen fiatal lányka vagy vén professzor lenne, a naivitás iránti rokonszenvét – irodalmunkból okulva – elfogadhatnánk. Mit is veszthetne? Ártatlanságát aligha, legfeljebb a Nobel-békedíját vagy a kiemelt bérezését.

De ? ma az Európai Bizottság elnöke. Formailag huszonnyolc európai állam legbefolyásosabb politikusa. Valójában egy szimbólum, akinek karjait láthatatlan kezek mozgatják. De ki tudja, kinek a fejével gondolkozik? ? nem akar ellenséges lenni másokkal. Helyes. De vajon ennek ellentétpárja-e a naivitás? Aligha. Mit is jelent a „naivitás”? Tapasztalatlanságot, hiszékenységet, félrevezethet?séget, gyermetegséget.

Vajon ilyen ember-e Jean-Claude Juncker? Lehet, de az ördög nem alszik. Juthat valaki ilyen magas polcra hasonló képességekkel? Mi, magyarok különösen érzékenyek vagyunk az ambíciók és a képességek nagymérték? széttartására. Jó okunk van rá. Velünk gyakran megesett, hogy a naivitás több kárt okozott, mint a tudatos b?n. Utóbbival is számolnunk kell. Aki a saját naivitásával kérkedik, gyanús, hogy már ebbe az utóbbi fokozatba csúszott. Brüsszelben ma „európai államot” játszanak, de tudják, hogy ez csak a nemzetek elemésztésével lehetséges. Mindent elkövetnek tehát, hogy kiszolgáltatottá tegyék Európa nemzeteit, mert csak így érhetik el céljukat.

Vérért-bérért csattogók

Minket, magyarokat a naivitás tekintetében már nehéz félrevezetni. Itt van mindjárt a „kiegyezéses boldog békeid?k” tanulsága. Amíg sokan a harmincmillió magyarról ábrándoztak, Erdélyben a román bankok segítségével kilopták a magyar birtokosok alól a földet a románok. Amíg a magyar politikai elit azt gondolta, hogy megállapodhat a nemzetiségi pártokkal, a Magyarország lakosságának tizenhat százalékát alkotó románság az ország területének harmincnyolc százalékán jutott többségre a földtulajdon tekintetében! Bizony Erdélyben és Kelet-Magyarországon a magyarság jelent?s része már Trianon el?tt szórványban élt, és ez az összmagyarság tizenöt százalékát tette ki. Ez nem spontán folyamat volt, de a magyar állam részér?l valódi önfeladás. Tisza István megpróbálta menteni az országot. Megegyezni a magyarországi románokkal. Majd drámai helyzetben élére állt egy olyan önvédelmi háborúnak, amelyet nem lehetett megnyerni. A bukás bekövetkezett. Nemzeti tragédiánknak lett szimbóluma a személyes sorsa, meggyilkolása.

De álljon itt egy másik naivitás, Tiszával engesztelhetetlenül szembenálló, mégis rokon, mert magyar. Ady Endréé, aki Octavian Gogának elkeseredett levelet írt, mert azt hitte, hogy magyar és román ebben az országban együtt harcolhat a demokráciáért. „Ti véreskez? lázadók alig föltápászkodott utódai, összeállotok, persze megint Bécs biztatásával, hogy a küszköd? magyar radikalizmusnak, nemzetvédelemnek, demokráciának és szabadságharcnak gáncsot vessetek.” Tisza István naivitásánál már csak Ady Endréé megrázóbb: el?bbi azt hitte, hogy tárgyalhat, utóbbi, hogy együtt harcolhat. Közben a románok – „vérért-bérét csattogók” – már rég Erdély és a Tiszántúl egészére alkudtak. Ady azt hitte, Goga olyan búsan hajtja le „patrióta fejét”, mint ?, és felfogni sem tudta, hogy nemcsak Erdély és Kelet-Magyarország veszett el, de a bukás és megaláztatás szimbólumaként csucsai házukat maga Goga foglalta el.

Szorosan összefügg ezzel az utolsó magyar király naivitása: IV. Károly azt hitte, hogy méltányos békét köthet ellenfeleinkkel, és kiszolgáltatta az Osztrák–Magyar Monarchiát Clemenceau-nak. A francia miniszterelnök nem habozott Károly „titkos” békeajánlatát azonnal kiszivárogtatni, és ezzel a Monarchia el is indult a végs? morális szétesés útján.

Tisza is távozott a miniszterelnöki posztról. Az antantnak és a Monarchián belül a cseheknek, szerbeknek, szlovákoknak, románoknak az „annexió nélküli béke” rémálom volt. ?k annektálni akartak!

Károly kés?bb azt hitte, hogy a trónról lehet lemondani is, meg nem is (csak az ügyek vitelér?l); végül azt is gondolta, visszatérhet a trónra imával és a nép szeretetével. Megszállott asszonyok duruzsolásában bízott, és hitte, hogy a magyarok térden állva várják a pályaudvaron. A naivitás járandósága, a személyes tragédia ezúttal sem maradt el. Szám?zetés, megaláztatás, korai halál.

Más jelleg? naivitást mutat Károlyi Mihály sorsa. Károlyi talán hitt benne, hogy a puszta liberalizmus megértésre talál háborús ellenfeleinknél. Hogy majd az antant értékeli a kapitulációt és a forradalmi változásokat – az általános, titkos választójogot és egyebeket –, és így méltányos békét kaphatunk. Ennél kártékonyabb naivitás aligha érvényesült a huszadik században. Károlyi önjelölt miniszterelnöksége és köztársasági elnöksége alatt az ország minden ragasztéka felolvadt. Nem maradt hadsereg, közigazgatás, parlament, jogszolgáltatás, közrend, értékálló pénz, és végül szembesülni kellett azzal is, hogy elveszik Erdély, a Felvidék, maga az ország.

Károlyi „jogos reményei”

Károlyi Mihály sem akart „ellenséges lenni másokkal”. Kevés hiányzott ahhoz, hogy – miként a huszadik században Lengyelország, Csehország, Ausztria – Magyarország is elt?njön a térképr?l. A „naiv” Károlyi, miután felfogta, hogy az antantra és Wilson „pontjaira” felépített politikája megbukott, új orientációt hirdetett, amelyt?l azt várta, hogy a munkásinternacionálé rokonszenvét fogja biztosítani. Így fogalmazott: „Reméltem, hogy a munkásság az egykori szocialista miniszterek vezetésével az orosz kísérlet árnyoldalait ki fogja kerülni, ha a dolgok simán, a polgárság ellenállása nélkül fognak kifejl?dni.” Átadta hát a hatalmat a „szocialistáknak”, akik (tisztelet a kivételnek) a „kommunizmushoz való átmenetet” egyetlen nap alatt biztosították. Ennek következménye volt a terror uralma, a véres és tragikus „els? magyar proletárdiktatúra”.

Lehet, hogy Károlyi azt hitte, ha visszatér az emigrációból, „a forradalom újra megtalálja vezérét”. Vissza is tért 1945-ben. Lelke mélyén hitte, hogy a köztársaság vezére lehet. De a vezér – miként 1919-ben Kun Béla – ezúttal Rákosi Mátyás lett. Naivitás?

Lehetséges, de ha így van, több kárt okozhat, mint a romlottság. Akár mint manapság Junckeré.

A naivitást mi itt, Közép-Európában valahogy jobban értjük, mint Luxemburgban és Brüsszelben értik. Pedig róluk is szólt Chamberlain brit miniszterelnök híres papírlengetése a londoni repül?téren 1938-ban, miután Hitlerrel megegyezett Münchenben. Hitler megígérte: a Szudéta-vidék Németországhoz csatolása az utolsó területi követelése, cserébe a békét kínálja. Chamberlain – a naiv és jóhiszem? európai milliókkal összhangban – hinni akart ebben. Félrevezették? De mennyire! Saját birodalma logikáját sem ismerte, nemhogy a Harmadik Birodalomét! Azt hitte, a békét biztosítja, de utat engedett az emberiség legvéresebb háborújának. Mindezt úgy, hogy az európai nagyvárosok terein milliók tettek hitet a béke és a megegyezés mellett. Ennek a nai- vitásnak a haszonélvez?i olyan terroristák lettek, mint Hitler és Sztálin. ?k biztosan nem voltak naivak. És mások?

A gyilkos ösztönuralom és cinizmus elvezetett a „hidegháborúig”. A gy?ztes Amerikai Egyesült Államok és a Szovjetunió „világboldogító” uralmáig. Mi a világ osztályharcos, marxista, birodalmi részére kerültünk. Éppen erre lakunk, magyarok, lengyelek, csehek, románok, szlovákok, bolgárok, észtek, lettek, litvánok, ukránok, grúzok, örmények! Árnyékban. Naivitás volt vajon bízni a demokráciában 1945 után? Meglehet. De micsoda különbség a Károlyi- meg Juncker-féle naivitáshoz képest! Ez egy szabadságharcos naivitás volt, miként Adyé is. Ez a naivitás nem önfeladó, ez hitre épült. S így már nem is naivitás, inkább beteljesült végzet, remény. Naivitás volt harcolni a szabadságért 1956-ban Magyarországon? Csehszlovákiában a prágai tavasz alatt, Lengyelországban a Szolidaritás jelszavával? Nem hinném. Ezeknek dönt? szerepük van abban, hogy ma demokráciában élhetünk. Még akkor is, ha tudjuk: szerencsénk forrása is egy naivitás volt: Gorbacsové…

Ma, amikor az Egyesült Államok egyedüli szuperhatalomként cselekszik, vajon csak az iraki, szíriai, palesztinai, afganisztáni, líbiai emberek hibája, hogy útra kelnek? S korábban, amíg a britek, a franciák diktáltak: indiaiaké, pakisztániaké, vietnamiaké, afrikaiaké, másoké. Adolf Hitler azt mondta a sztálingrádi csata el?estéjén: „A német nemzet túlélte a népvándorlást… engem is túl fog élni!” Igaza volt. De nem a „germán faj” fels?bbrend?sége miatt. Más volt az ok. Ami miatt Sztálinnak sem sikerült a birodalmában él? nemzeteket elpusztítani a „szovjet ember” jelszavával. Ez a kultúránk, hitünk. Ha elveszítettük volna, nem éli túl a 20. századot Európa. Legfeljebb a „fajoké” vagy „osztályoké”. Paradox módon okulhatnának Hitler szavaiból Brüsszelben: „Még a muzulmán vallás is sokkal alkalmasabb lenne számunkra, mint pont a kereszténység a maga lagymatag béket?résével.” Kinek a számára?

A világ bolondjai

Legutóbb naivak 1990-ben voltunk. Drágán fizettünk érte. Anyagiakban is, szellemiekben is. De abban a naivitásban is volt hit. Juncker naivitásában nincs hit és pozitív érték sem. Csak az önfeladás, és ami ezzel együtt szokott járni, a pillanatnyi személyes el?ny, az önös érdek. (Talán azt hiszi, a „luxemburgi paradicsom” örökké fennmarad.) Így az sem értelmezhet?, hogy „nem ellenséges másokkal szemben”. Ha meg akarjuk tartani hitünket, kultúránkat, nemzeti gyökereinket, földünket, nyelvünket, templomainkat: ez nem ellenségesség.

Mindezek feladását a naiv szeretet fehér leplével sem lehet igazolni. Minden hit szabadság és cselekvés is. A hit és a szabadság védelme ugyanazt jelenti. Közös nevez?. Egyházak és „felekezeten kívüliek” számára is. Nem az ellenségesség, de az értékek jegyében.

Nevezzük ezeket „európai értékeknek”.

Jean-Claude Juncker csak egy jel. Elbutult milliók szimbóluma, aki ma „naivitását” szegezi szembe az európai értékek védelmével. De nekünk nem kell követnünk ezt a naivitást. Európai lelkünknek, titkunknak, magunknak nem kell idegen erkölcsökhöz igazodni. F?leg nem, ha azok a megsemmisítésünkre alkusznak. Vigyázni kellene hát, hogy Európa központjaiban sem a világ bolondjai, sem a gondolatnak, pénznek rossz gazdái ne garázdálkodjanak.

Szerencsés Károly - www.magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló